

Γεννημένος τον χειμώνα του '49, στη Βιέννη, εγκατέλειψε τα εγκόσμια την άνοιξη του '19 μετά από μια περιπετειώδη και σπανιότατη, σε εμπειρίες, ζωή. Παιδί εύπορης οικογένειας αποθαρρύνθηκε έντονα από τους γονείς, για την επιθυμία εμπλοκής του, στους αγώνες αυτοκινήτου.

Ο Lauda δεν ανήκε στην κατηγορία των παιδιών που μεγάλωσαν με τις αφίσες πιλότων – ηρώων στο δωμάτιο του, όπως π.χ. ο Lewis με την εικόνα του Ayrton. Ο Niki ανέπτυξε ένα διαφορετικό τρόπο προσέγγισης από τους συνήθεις. Δεν είχε τίποτα από το ηφαιστειώδες λατινοαμερικάνικο του Ayrton, ή το προκλητικά ανέμελο του Hunt, ή το επικά ηρωικό του Gilles ή ακόμα το δημοσιοσχεστίτικο του sir Jackie. Ήταν ένας αφοσιωμένος τεχνοκράτης, ένας χαρισματικός χειριστής, με τεράστια αποθέματα θάρρους, μια εσωστρεφής και πειθαρχημένη προσωπικότητα, που αγωνιστικά, έζησε σε μια πιο απρόβλεπτη, πιο ενδιαφέρουσα εποχή.

Από τις αναβάσεις με Mini Cooper, πέρασε στα μονοθέσια, στην F Vee και ακολούθως στην F3. Με τις οικογενειακές γνωριμίες κατάφερε να πάρει δάνειο και να βρει θέση στην ομάδα F2 της March το '71, team mate του Ronnie Peterson, που ήδη πληρωνόταν για να οδηγήσει. Την επόμενη χρονιά έκανε την εμφάνιση του στην F1 πάλι με March δίπλα στο Σουηδό, ενώ το '73 πείθει τον Louis Stanley της B.R.M. και βρίσκει τιμόνι στην Βρετανική ομάδα. Δείχνει τα ανταγωνιστικά του γονίδια αλλά η ομάδα, βρίσκεται σε πτώση, δεν μπορεί να τον βοηθήσει.

Το '74 ανταποκρίνεται στην πρόταση του Luca di Montezemolo και βρίσκεται στη Scuderia. Δίπλα στον Clay Regazzoni, που μίλησε για αυτόν με πολύ θετικά λόγια στον Enzo, ο οποίος με τη σειρά του, πλήρωσε αρκετά για να τον απαλλάξει από τα δάνεια. Έτσι, κερδίζει τις δύο πρώτες του νίκες, σε Ισπανία, Ολλανδία, φέρνοντας την Ferrari δεύτερη στο κατασκευαστών. Αν το '74 είναι η χρονιά της αναγνώρισης, το '75 είναι εκείνη της καθιέρωσης. Κερδίζει πέντε G.P., τον πρώτο του τίτλο, και φέρνει μαζί με τον Rega τον τίτλο των κατασκευαστών στο Maranello έπειτα από έντεκα χρόνια!

